

Hồi 36

Chim bay đã hết, cung còn để làm chi?

Nô Viễn Trí cũng tự biết phen này mình đã bắt sống Chu Nhuận Ba và tất cả bọn anh hùng dân tộc, san bằng Đan Tâm giáp, diệt trừ được một mối lo lớn cho Thanh đế Khang Hy, công lao không phải là nhỏ, bèn nhơn nhon đắc ý, mỉm cười nói với Thiết Tam Thắng:

- Thiết đại nhân, Đồ Viễn Trí này tuy nhờ hồng phúc của đức Vạn tuế, may mắn thành công, nhưng cũng phải hy sinh mất ba vị đại sư Tây Tạng và đồ đệ Cận Vạn Tôn, Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao, cả mong Vạn tuế gia không bắt tội, đã là gia ơn cho Đồ Viễn Trí nhiều lắm rồi, khi nào còn dám phiền Thiết đại nhân phải mất công lặn lội tới đây ban ân tứ nữa!

Thiết Tam Thắng cười nói:

- Bọn Chu Nhuận Ba âm mưu làm phản, chính là một mầm lớn gây nên bao tai vạ, lão Cung phụng không làm tổn một tên quân, một viên tướng nào của triều đình, mà dẹp được hết, vậy thì cái công đó lớn đến thế nào? Đức Vạn tuế đã định ngoài vạn lượng hoàng kim trọng thưởng ra, Ngài còn gia phong cho lão Cung phụng tước Nhị đẳng hầu nữa.

Đồ Viễn Trí nghe xong quả thấy mình đã được toại mộng phong hầu, thì mừng đến nở gan nở ruột, cảm động đến nổi suýt ứa nước mắt.

Nực cười cho Đồ Viễn Trí, một bọn võ lâm hào hùng, bình nhật cứng đầu cứng cổ, kiêu ngạo bao nhiêu, vậy mà chỉ vì bốn chữ phú quý công danh, quên hết cả liêm sỉ, khúm núm quỳ mọp một lũ trước mảnh giấy vàng trong tay Thiết Tam Thắng, chờ nghe tuyên đọc Thánh chỉ.

Thánh chỉ đại khái khen thưởng công lao bình nghịch đảng của Đồ Viễn Trí, lại ban cho một vạn lượng hoàng kim, phong tước Nhị đẳng hầu. Còn các người khác, chờ khi nào giải tội nhân về kinh bệ kiến, sẽ được trọng dụng phong chức võ quan, ban hàm tứ phẩm cả. Những người tử trận cũng được truy tặng phẩm hàm, và hưởng tất quả trọng hậu. Ngày trước các vị tướng tá đã được uống Hiếu Trung thánh dược thì ngày nay vạn tuế đã thấy rõ lòng trung tín

tận nghĩa, thiết tưởng cũng không cần tới nữa, nên lại ban cho một hộp thuốc giải độc, uống xong, lập tức theo Thiết Tam Thắng về kinh báo tiếp.

Theo trong thánh chỉ, quả nhiên đã thấy thiên ân lồng lộng, làm cho bọn hung thần ác sát đang từ chỗ thảo trạch, nhẩy một bước tới miếu đường, ai cũng mặt mày hớn hở, hoan hô vạn tuế tung dậy một góc trời.

Thiết Tam Thắng tuyên chỉ xong, lại lấy một hộp Giải độc linh hoàn đơn chia cho Đồ Viễn Trí, và bọn thủ hạ của y, mỗi người một viên.

Trên kia đã nói bọn Đồ Viễn Trí, mấy tên ung khuyến Thanh đình vì muốn tỏ rõ lòng trung thành với Khang Hy hoàng đế, nên đều uống độc dược, chịu sự không chế để Thanh đế khỏi sanh nghi kỵ. Tới nay lại ban cho giải độc, đủ thấy Thanh đế đã hết nghi kỵ, chắc từ nay trở đi sẽ được Ngài coi như tâm phúc, chỉ cần gắng sức lập công là tương lai sẽ vô cùng sáng lạng.

Vậy nên Đồ Viễn Trí và bọn thủ hạ đều hớn hở vui mừng, trước hết hãy quỳ xuống lần nữa, ngoảnh về phương Bắc bái tạ hoàng ân, rồi mới cho thuốc vào miệng uống.

Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy trông thấy tình trạng ấy, giận quá, tóc râu dựng ngược, trừng mắt nhìn bọn ung khuyến, rồi thốt nhiên ngừng cổ lên trời cười sằng sặc.

Đồ Viễn Trí quay lại nhìn Tây Môn Túy, rồi bữu môi nói:

- Tây Môn Túy ngươi cười cái gì? Đợi ta lĩnh Thánh ân xong, sẽ chặt hai xương tỳ bà, cắt đứt gân chân của ngươi giắt về kinh bệ kiến lúc ấy tha hồ mà cười.

Tây Môn Túy nhướng cao đôi mày rậm, trợn mắt quát to:

- Ta cười vì bọn nô tài cấu tử chúng ta đã biến thành khẩu đầu trùng hết thấy, chẳng còn một tí phong thái nào của giới nhân vật võ lâm nữa!

Đồ Viễn Trí không hề đỏ mặt, cười ha hả nói:

- Thân đã có xương cứng, thì không nên đứng ở chỗ triều đình! Đồ Viễn Trí này từ đây quan cao nhị phẩm, ăn cao lương mỹ vị, ở gác tía lầu son, đâu còn là người trong võ lâm nữa?

Tả Thái Tường từ nãy tới giờ vẫn ngồi nhắm mắt dưỡng thần, suy nghĩ xem có kế gì vẫn hồi bại cục không? Nên không để ý đến chuyện ngoài, nay nghe Đồ Viễn Trí thốt ra mấy câu vô sỉ đó, khác nào như chọc vào lỗ tai, bất giác mở choàng đôi mắt ra, cười nhạt:

- Đồ Viễn Trí, ngươi đừng tưởng là ngươi đã dùng bích huyết tinh hồn của bọn chí sĩ dân tộc đổi lấy quan cao lộc trọng được đâu! Ngươi không biết là ngươi sắp chết đến nơi à?

Đồ Viễn Trí cười sáng sặc như người điên, rồi nói:

- Tả Thái Tường, sao ngươi không mở to mắt ra mà nhìn? Bọn ngươi đã trúng Kim Tầm độc trùng nội lực chân khí không còn ngưng tụ được nữa, có khác gì con cá trong hũ, ngọn đèn trước gió! Cốc Trường Thanh đã bỏ mạng rồi, Nhạc Long Phi cũng còn đương thoi thóp. Bọn ta đây nhân tài vô số, cao thủ như mây, giả sử có mấy tên phản nghịch nữa đến đây, cũng chỉ làm cho cuốn sổ công lao của ta lại ghi thêm được vài dòng nữa, chớ làm nổi trò trống gì? Vậy ta xin hỏi: Ngươi bảo là ta sắp chết, là vì có gì?

Tả Thái Tường cười nhạt:

- Đồ Viễn Trí, uống cho ngươi cũng tiếng là một tay lão luyện giang hồ, chẳng lẽ lại mù quáng đến nỗi không hiểu rằng, bọn ngươi đều là người Hán, mặc dù đã tàn sát đồng bào, nhận giặc làm cha, thề trung thành với giặc cho đến chết, cũng chẳng làm cho tội Mãn nô tin cần như tay như chân được, chim bay chưa hết thì cung tốt vẫn còn, giáo thảo chưa chết thì chó săn vẫn sống. Trong lúc bọn ngươi tự nhận là thành công, muốn hưởng phú quý thì chính là lúc mà tên Mãn Châu Huyền Diệp cho các ngươi lên bàn mổ đó!

Thiết Tam Thắng nghe xong nổi giận, quát to:

- Quân phản tặc kia, sao dám lảng nhục tới đức Vạn tuế? Ngươi không sợ ta rút gân, lột da, lảng trì, xử tử hay sao?

Tả Thái Tường trợn mắt nhìn Thiết Tam Thắng quát:

- Thiết Tam Thắng, bọn Mãn nô các ngươi thừa lúc người ta có nạn, giặc giã hoành hành, cấu kết với bọn gian tặc bán nước vô sỉ là Ngô Tam Quế, xâm lăng chiếm đoạt, coi Hán tộc tử tôn là miếng cá, miếng thịt. Dương Châu thập nhật, Gia Định tâm đồ, máu chảy thành sông, xương chất thành núi, phàm đã là dân Hán ai không chau mặt nghiêng răng, ghi xương khắc cốt, chết cũng không quên! Hôm nay bọn ta thân đã trúng độc, coi chết nhẹ tựa lông hồng, nhưng không thể cho bọn mất gốc quên ngòi, tán tận thiên lương như bọn Đồ Viễn Trí một bài học thích đáng để cho hăn nằm vật tay lên trán, hoặc mỗi khi mặc bộ áo mũ Nhị đẳng hầu gì đó, phải cảm thấy như gai chọc vào lưng, như kim đâm vào thịt, để hăn phải luôn luôn nhớ đến những hành vi vô sỉ của hăn! Còn câu dọa "lột da, rút xương, lảng trì, xử tử" của ngươi, chỉ để dọa con nít thì được, chứ dọa làm sao nổi ta? Ngươi đâu có thể lột da rút xương một mình Tả Thái Tường này, chứ làm sao lột da rút xương cả hàng vạn vạn con người vẫn nuôi đại chí khôi phục sơn hà? Diệt làm sao hết chí khí quật cường của dân tộc ta?

Thiết Tam Thắng nghe xong xécher ngược đôi mày rậm, quay lại phía sau, quát bỏ mừa hai tên tùy tùng:

- Bọn phản tặc ngông cuồng cứng cổ này thật là khả ố, các người sửa soạn sẵn Phi Tinh độc nổ, chờ nghe lệnh ta, đem chúng ra xử tử hết!

Mười hai tay hảo thủ Bát kỳ cùng dạ rân một tiếng, rồi mỗi người lấy ra một chiếc ống tròn, miệng lớn bằng cái bát, màu hoàng kim, giống chiếc gương sen, cầm sẵn ở tay.

Đồ Viễn Trí đã biết loại Phi Tinh độc nổ này do Thiết Tam Thắng nghiên cứu tỉ mỉ, vẽ thành đồ bản, giao cho thợ giỏi chế tạo, mỗi ống trong chứa hai mươi bốn mũi tên độc, dây cung rất cứng, bắn vào người ta, chỉ rớm máu là chết. Nếu bắn ba phát một lúc, có thể thành cái lưới tên giăng bủa kín cả một khoảng rộng, khiến đối phương không thể tránh vào đâu được, uy thế lợi hại vô cùng vậy nên khi nghe Thiết Tam Thắng truyền lệnh như vậy, lão mỉm cười nói.

- Xin Thiết đại nhân hãy tạm dẹp tan lời đình, nếu dùng Phi Tinh độc nổ tử xử bọn họ, thời chẳng hóa ra ban ơn cho họ hay sao? Vậy hãy để tại hạ chặt xương tỳ bà, rút gân của họ đã, rồi ta bắt giải về kinh, dọc đường tha hồ cho chúng ta bày trò tiêu khiển.

Thiết Tam Thắng nghe nói, cười một cách độc ác, xua tay ra hiệu cho bọn thủ hạ, đừng phóng Phi Tinh độc nổ ra vội.

Vừa lúc ấy, Lê Phóng Hạc chợt ghé vào tai Cửu Trọng Đạt và Thượng Quan Kính thì thầm vài câu, cả ba người sắc mặt đều tái nhợt.

Đồ Viễn Trí chú ý nhìn, vừa toan cất tiếng hỏi, Lê Phóng Hạc cất bước tới bên, hạ thấp giọng nói.

- Đồ đại ca hãy ra ngoài kia một lúc, tại hạ có câu chuyện bí mật cần phải báo cáo.

Đồ Viễn Trí cau mày, vừa bước theo Lê Phóng Hạc vừa nói:

- Hiện đệ có việc gì bí mật? Thiết Tam Thắng tính rất đa nghi, không nên để hấn về đến đại kinh, lại thêm đệ cho chúng ta những điều không tốt trước mặt Thánh thượng.

Lê Phóng Hạc cười gượng nói:

- Đại ca, thử vận công xét kỹ trong phủ tạng xem, sao từ lúc bọn ta uống giải độc linh đan của Thánh thượng ân tứ, chẳng những độc chưa giải được, mà hình như còn nặng hơn lên.

Đồ Viễn Trí nghe nói giật mình, lập tức vận công ngẫm xét, quả nhiên thấy trong người phủ tạng trúng độc rất nặng, hình như không còn cách nào ngăn ngừa được nữa.

Lúc này, phía sau lưng chợt nổi lên những tiếng rú thảm thiết và tiếng nhiều người ngã gục.

Đồ Viễn Trí sợ hãi quay lại, chỉ thấy trù Thượng Quan Kính và Cửu Trọng Đạt ra, còn tất cả bọn Hắc y Thiết vệ mình đem theo, đều bị thất khiếu lưu huyết, trúng độc chết cả.

Tấn kích kinh hồn, biến chuyển quá đột ngột là cho Quỷ Trượng Tiền Ông Đồ Viễn Trí vừa sợ, vừa giận, râu tóc dựng lên chom chồm, trở vào mặt Thiết Tam Thắng quát hỏi:

- Thiết đại nhân, thế này nghĩa là lý gì?

Thiết Tam Thắng khẽ đưa mắt một cái, mười hai tên Bát kỳ hảo thủ lập tức cầm mười hai ống tên Phi linh độc nổ chĩa cả vào bọn Đồ Viễn Trí, Lê Phóng Hạc, Cửu Trọng Đạt và Thượng Quan Kính, lăm lăm rình nhả tên.

Đồ Viễn Trí nhận rõ tình thế cực kỳ nguy hiểm, vội bảo bọn Lê Phóng Hạc cùng lùi về phía sau, chừng hơn hai trượng.

Lúc ấy Thiết Tam Thắng mới lạnh lùng trả lời:

- Đồ Viễn Trí, người đã từng vào Nam ra Bắc, lăn lộn trong giang hồ đã lâu, chẳng lẽ vẫn còn chưa nhận rõ ân điển của đức Vạn tuế hay sao?

Đồ Viễn Trí giận dữ hét to:

- Đồ Viễn Trí này chỉ có công bình nghịch chứ không có tội gì đáng chết, tại sao các người lại đối xử tàn nhẫn với kẻ công thần như vậy?

Thiết Tam Thắng cười nhạt đáp:

- Người đối xử với bản triều, quả thật là một đại công thần, nhưng nếu đứng về Hán tộc các người mà nói, thì người chỉ là một tên nghịch tặc, tội đáng vạn tử, ai ai cũng muốn ăn gan uống máu người cho hả giận, đức Vạn tuế lẽ nào lại dùng những tên bất trung bất nghĩa như các người ở bên mình, để thêm một mối lo sau này?

Đồ Viễn Trí giận đến run cả người, trừng mắt kêu lên:

- Người ta có câu Quân vô hí ngôn, lão ác Huyền Diệp đã tâm độc ác như vậy, sao vừa rồi lại còn giáng chỉ phong hầu cho chúng ta?

Thiết Tam Thắng cũng quát:

- Đồ Viễn Trí, sao mi dám nhục mạ cả Hoàng thượng? Đức Vạn tuế ân rộng như bể, tuy ban cho các người thuốc độc tự vẫn, nhưng đều đợi cho các người chết rồi, sẽ gia phong thật hậu, vừa rồi ta tuyên đọc thánh chỉ, chỉ bỏ bớt đi hai chữ "Truy tặng", sao lại bảo là nói đùa.

Đồ Viễn Trí nghe xong, mới biết câu nói của Tả Thái Tường vừa rồi quả thật không sai, mặc dù mình tàn sát đồng bào, lập nên bao nhiêu công trạng trong tội ác, rút cục vẫn bị chủ tử là người khác giống ngò vục, tránh sao cho thoát số kiếp “chim hết thì cất cung đi, thỏ khôn đã chết để gì chó săn”.

Toán Hắc y Thiết vệ vì nội công hơi kém, nên bị độc phát chết ngay, còn Đồ Viễn Trí và bọn Lê Phóng Hạc tuy nhờ có võ học tinh thuần, nên tạm thời áp chết được độc được không cho phát tác, nhưng một chút hơi tàn còn cầm cự được bao lâu nữa? Bất nhọc thừa dịp trong lúc chất độc chưa phát, hãy tìm cách đối phó với Thiết Tam Thắng và bọn mười hai tên hảo thủ Bát kỳ một phen, dầu không giết được chúng, nhưng ít nhất cũng làm cho chúng kinh hồn táng đờm mới hả được giận này!

Đồ Viễn Trí còn đang nghĩ kế thì Cử Chỉ thư sinh Thượng Quan Kính đã bị chất độc phát ra, phủ tạng đau đớn như dao cắt, không sao chịu nổi, hắt giận quá, gầm lên một tiếng, phóng mình nhảy về phía Thiết Tam Thắng.

Thiết Tam Thắng không những võ học tinh thông, nên đã được gọi là Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ, lại thêm đa mưu túc trí, biến trá khôn lường. Lúc này hắn đã nhận biết Thượng Quan Kính bị độc phát liều mạng, lại nhận thấy hắn chỉ có một mình, bèn định bụng hiển thần uy cho mọi người khiếp phục. Hắn dùng tiếng Mãn dặn dò mười hai tên thủ hạ, cầm sặc Phi Tinh độc nổ trợ trận, đối phương vô luận người nào, hễ xông vào tiếp cứu thì lập tức bắn chết ngay.

Dặn xong, hắn hú xong một tiếng, thân thể cao lớn nhảy vọt lên cao trông giống như con chim ưng lớn, đón đầu Thượng Quan Kính bay tới.

Thượng Quan Kính tự biết mạng sống đã hết nhưng không muốn chết một cách oan uổng, hắn thấy Thiết Tam Thắng nhảy ra, bèn dồn hết công lực vào hai bàn tay, hét lên một tiếng dùng hết sức mạnh phóng ra.

Thiết Tam Thắng nhướng cao lông mày, chỉ dùng bàn tay trái đón lấy hai chuồng của Thượng Quan Kính điên cuồng đánh tới.

Thiết Tam Thắng đã được Đồ Viễn Trí coi là một tay kinh địch đáng gờm nhất, vậy thì công lực của hắn thế nào, không nói cũng đủ biết. Huống chi lúc này Thượng Quan Kính bị độc phát, chân khí nội lực giảm sút rất nhiều, còn chống nổi sao một tay Thần Lực độc chuồng chấn càn khôn như Thiết Tam Thắng nữa?

Vì thế nên ba bàn tay vừa chạm vào nhau, Thượng Quan Kính đã rú lên một tiếng thảm thiết, thân hình ở trên không bị bắn lùi lại phía sau đến bốn, năm thước.

Thiết Tam Thắng đã được thắng thế khi nào chịu lùi, hấn cười một giọng đánh ác, thừa thế đuổi theo, tay phải giơ lên, một dòng máu tươi bắn vọt lên trên không tưới xuống, thân thể Thượng Quan Kính từ đỉnh đầu xuống đến gót chân, lập tức bị xẻ làm hai mảnh, thảm thiết không nỡ nhìn.

Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy trông thấy như thế, nhướng cao lông mày, cười ha hả nói với Chu Nhuận Ba:

- Chu giáp chủ, không ngờ bọn ta trước khi chết còn được trông thấy cái quả báo nhãn tiền khoái nhân tâm thế! Câu chuyện hôm nay mai sau truyền khắp giang hồ, có thể làm cho bọn khuất thân thờ giặc công rắn cắn gà nhà được mở rộng tầm con mắt! may ra sau này công cuộc khôi phục sơn hà, không đến nỗi bị bọn Hán gian làm vướng cản, há chẳng hay lắm ru?

Chu Nhuận Ba gật đầu, sắc mặt vẫn bình tĩnh đưa mắt nhìn tiếp hoạt kịch đang tiếp diễn giữa bọn ung khuyến Thanh đình đã đến hồi gay go nhất.

Lúc này Thiết Tam Thắng đã đứng xuống đất, tay phải cầm một con dao Miến điện, bản rộng chừng hai ngón tay, dài độ bốn thước, màu đỏ như máu, mục quang sáng như điện quét một lượt từ Đồ Viễn Trí tới Lê Phóng Hạc và Cừ Trọng Đạt rồi cười khẩy luôn mấy tiếng, lạnh lùng nói:

- Đồ Viễn Trí, ta nghĩ tình cùng là thần tử một triều khuyến người nên ngoan ngoãn, ngồi chờ độc phát, vừa khỏi mất ấn phong hầu, vừa khỏi lao tâm mệt sức, nếu cứ cố tình phản kháng, thời trước sau gì cũng chết, mà lỗi còn ngang với bọn phản nghịch, có thể bị xé xác phanh thây. Tội gì mà phải khổ thế!

Lê Phóng Hạc thấy Thượng Quan Kính bị giết, đã toan liều mạng xông ra cứu, nhưng Đồ Viễn Trí lại bảo hấn và Cừ Trọng Đạt hãy cố chịu đựng, dùng nội gia công lực của mấy chục năm tính mệnh giao tu, phong bế các yếu huyệt, áp chế kỳ độc, cố kéo dài thời gian, may ra có cơ hội gì bất ngờ xoay chuyển lại tình thế chẳng?

Lúc này lắng lắng nghe Thiết Tam Thắng nói xong, lão nghiêng răng đáp:

- Thiết Tam Thắng, Đồ Viễn Trí lúc này đã tỉnh mộng phú quý, chán ấn phong hầu lắm rồi, ta tình nguyện chịu tội ngang với bọn phản nghịch, cam tâm cho các người xé xác phanh thây, nhưng trước khi chết, ta muốn người dành cho ta một cơ hội quyết đấu công bằng!

Thiết Tam Thắng “à” một tiếng, đưa mắt nhìn cái xác Thượng Quan Kính đã bị xẻ làm hai, nhướng mày hỏi:

- Người muốn ta cho người một cơ hội quyết đấu công bằng?

Đồ Viễn Trí gật đầu:

- Người nên chấp nhận lời yêu cầu của ta! Vì chẳng gì người cũng là Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ mà ta đây cũng là Trung Hoa đệ nhất anh hùng...

Nói chưa dứt lời, Tây Môn Túy chợt "phì" một tiếng, cười nhạt nói to.

- Đồ Viễn Trí, người chết cũng chưa hết nhục, ở đời này trừ Nhật Nguyệt Thần Phan Chu giáp chủ là một bậc đại nhân đại nghĩa ra, còn ai dám xưng là Đệ nhất anh hùng Trung Hoa? Như bọn Tây Môn Túy này cũng chỉ đáng gọi là những kẻ không quên tổ tông nguồn gốc thôi! Còn cái hạng như người thì phải gọi là Khốn nạn đệ nhất Trung Hoa hoặc Cầu trệ đệ nhất Trung Hoa mới đúng.

Đồ Viễn Trí bị mắng một hồi, mặt đỏ như gấc, trừng mắt nhìn Tây Môn Túy, kêu lên:

Tây Môn Túy, người đừng có mở miệng cắn càn! Mặc dù bọn Đồ Viễn Trí ta có kết cục như thế nào, cũng không đến nỗi chết khốn nạn như bọn người đâu.

Tây Môn Túy cười sằng sặc nói.

- Im cái mồm đi! Ta chết khốn nạn hơn người phải không? Nay ta bảo cho mà hay: Người chết thì xác sẽ bị nghiền nát như tương, hồn sa vào địa ngục, muôn đời nghìn kiếp cũng không được đi đầu thai! Còn bọn ta đây đâu có giải thoát cái thân xác này thì cái chính khí hạo nhiên vẫn còn lưu trên trần thế, ở dưới đất thì làm chức Hà nhạc, lên trời thì cũng làm các vị Tinh tú, vạn cổ thiên thu, không bao giờ tiêu diệt.

- o **HẾT** o -